

Benet XVI parla als joves

Com conèixer a Crist i arribar a una amistat amb Ell? Què fer per mantenir viva l'alegria diàriament? Com pendre decisions valentes en la vida cristiana? En aquesta selecció de textos, el Sant Pare respon aquestes preguntes.

26/01/2007

Amics de Déu

Els Apòstols eren companys de camí de Jesús, amics de Jesús, i el seu camí

amb Jesús no era només un camí exterior, des de la Galilea fins a Jerusalem, sinó un camí interior, en el qual van aprendre la fe en Jesucrist, no sense dificultat, ja que eren homes com nosaltres. Però precisament per això, perquè eren companys de camí de Jesús, amics de Jesús que en un camí no fàcil van aprendre la fe, són també per a nosaltres guies que ens ajuden a conèixer Jesucrist, a estimar-lo i a tenir fe en ell.

(Audiència General, 9 d'agost de 2006) **Felip. Proximitat amb Jesús**

Podem pensar que Felip ens interpel·la amb aquests dos verbs que suposen una participació personal. També a nosaltres ens diu allò que va dir a Natanael: «Vine i ho veuràs».

L'apòstol ens compromet a conèixer Jesús de prop. De fet, l'amistat, conèixer veritablement l'altre,

requereix proximitat, és més, en part viu d'ella.

De fet, no s'ha d'oblidar que, segons escriu Marc, Jesús va escollir els dotze amb l'objectiu primari que «estiguessin amb ell» (Marc 3, 14), és a dir, que compartissin la seva vida i aprenguessin directament d'Ell no només l'estil del seu comportament, sinó primer de tot qui era Ell realment. Només així, participant en la seva vida, podien conèixer-lo i anunciar-lo.

Més tard, a la carta de Pau als Efesis, pot llegir-se que l'important és «aprendre el Crist» (4, 20), és a dir, allò important no és només ni sobretot escoltar-ne els ensenyaments, les paraules, sinó conèixer-lo a Ell personalment, és a dir, la seva humanitat i divinitat, el misteri de la seva bellesa.

Ell no és només un Mestre, sinó un Amic, és més, un Germà. Com

podríem conèixer-lo si som lluny d'Ell? La intimitat, la familiaritat, el costum, ens fan descobrir la verdadera identitat de Jesucrist. L'apòstol Felip ens recorda precisament això. Per això, ens convida a «venir» i a «veure», és a dir, a entrar en un contacte d'escolta, de resposta i de comunió de vida amb Jesús, dia rere dia.

(Audiència General, 6 de setembre de 2006)

Joves i compromís

Sant Pare, fa exactament un any, vostè estava a Colònia amb els joves, i crec que en aquesta oportunitat va experimentar que la joventut està extraordinàriament disposada a acollir, i, a més, vostè ha estat molt ben acollit. En aquest pròxim viatge, porta potser un missatge especial per als joves?

Voldria dir abans de res que estic molt content que hi hagi joves que vulguin estar plegats, que vulguin estar units en la fe, i que vulguin fer el bé. La disponibilitat al be és molt forta en la joventut, només cal pensar en les diverses formes de voluntariat.

El compromís per donar una contribució personal davant les necessitats d'aquest món és una gran cosa. Per tant, un primer impuls pot ser encoratjar a això: "Seguiu endavant; cerqueu les ocasions per fer el bé; el món necessita aquesta voluntat, necessita aquest compromís".

Després, potser, podria recordar el valor de les decisions definitives. Els joves són molt generosos, però davant el risc de comprometre's per a tota la vida, ja sigui en el matrimoni o en el sacerdoci, es té por.

El món està en moviment continu de manera dramàtica: ¿Puc disposar ja des d'ara de la meva vida sencera amb tots els seus imprevisibles esdeveniments futurs?

Amb una decisió definitiva, ¿no renuncio jo mateix a la meva llibertat, privant-me de la possibilitat de canviar?

Convé fomentar la valentia de prendre decisions definitives, que en realitat són les úniques que permeten créixer, caminar cap endavant i aconseguir quelcom important en la vida, són les úniques que no destrueixen la llibertat, sinó que li indiquen la justa direcció en l'espai.

Tenir el valor de donar aquest salt — per dir-ho així— cap a quelcom definitiu, acollint així plenament la vida, és quelcom que m'alegraria poder comunicar.

(Entrevista, Castelgandolfo, 5-VIII-2006).

Educació: la valentia de les decisions definitives

Una educació vertadera ha de suscitar la valentia de les decisions definitives, que avui es consideren un vincle que limita la nostra llibertat, però que en realitat són indispensables per créixer i aconseguir quelcom gran en la vida, especialment perquè maduri l'amor en tota la seva bellesa; per consegüent, per donar consistència i significat a la nostra llibertat.

D'aquesta sol·licitud per la persona humana i la seva formació brollen els nostres "no" a formes febles i desviades d'amor i a les falsificacions de la llibertat, així com a la reducció de la raó només al que es pot calcular i manipular.

En realitat, aquests "no" són més aviat "sí" a l'amor autèntic, a la realitat de l'home tal com ha estat creat per Déu

(Discurs, Verona, 19-X-2006).

La bellesa de la santedat i el jove ric

Quatre nous sants es proposen avui a la veneració de l'Església universal: Rafael Guízar, Felipe Smaldone, Rosa Venerini i Teodora Guérin. Els seus noms es recordaran sempre.

Per contrast, ve a la ment immediatament el "jove ric", del qual parla l'evangeli acabat de proclamar. Aquest jove ha romàs anònim; si hagués respost positivament a la invitació de Jesús, s'hauria convertit en el seu deixeble i probablement els evangelistes haurien registrat el seu nom.

Aquest fet permet albirar de seguida el tema de la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge: si l'home posa la seva seguretat en les riqueses d'aquest món no aconseguix el sentit ple de la vida i la vertadera alegria; al contrari, si, fiant-se de la paraula de Déu, renuncia a si mateix i als seus béns pel regne del cel, aparentment perd molt, però en realitat ho guanya tot.

El sant és precisament aquell home, aquella dona que, responent amb alegria i generositat a la crida de Crist, ho deixa tot per seguir-lo.

Com Pere i la resta d'Apòstols, com santa Teresa de Jesús, a qui avui recordem, i com altres innumerables amics de Déu, també els nous sants van recórrer aquest itinerari evangèlic, que és exigent però omple el cor, i van rebre "cent vegades més" ja en la vida terrestre, juntament amb proves i persecucions, i després

la vida eterna (Homilia, 15 d'octubre de 2006).

L'alegria de qui es fia de Déu

Però, com podem arribar a ser sants, amics de Déu?

Aquesta pregunta es pot respondre d'entrada de forma negativa: per ser sants no cal realitzar accions i obres extraordinàries, ni posseir carismes excepcionals. Després ve la resposta positiva: és necessari, primer que res, escoltar Jesús i seguir-lo sense descoratjar-se davant les dificultats. "Si algú em vol servir" -ens exhorta-, que em segueixi, i on jo estigui, allí estarà també el meu servidor. Si algun em serveix, el Pare li honrarà" (Jo 12, 26).

Qui es fia d'Ell i l'estima amb sinceritat, com el gra de blat sepultat a la terra, accepta morir a si mateix, perquè sap que qui vol guardar la seva vida per a si mateix la perd, i

qui s'entrega, qui es perd, troba així la vida (cf. Jo 12, 24-25).

L'experiència de l'Església demostra que tota forma de santedat, fins i tot seguint sengles diferents, passa sempre pel camí de la creu, el camí de la renúncia a si mateix.

Les biografies dels sants presenten homes i dones que, dòcils als designis divins, han afrontat de vegades proves i patiments indescriptibles, persecucions i martiri.

Han perseverat en el seu entregament, "han passat per la gran tribulació -es llegeix en l'Apocalipsi- i han rentat i blanquejat les seves vestidures amb la sang de l'Anyell" (Ap 7, 14). Els seus noms estan escrits en el llibre de la vida (conf. Ap 20, 12); el seu domicili etern és el Paradís.

L'exemple dels sants és per a nosaltres un estímulo; hem de seguir

el mateix camí, fins a experimentar l'alegria de qui es fia de Déu, perquè l'única vertadera causa de tristesa i infelicitat per a l'home és viure lluny d'Ell.

La santedat exigeix un esforç constant, però és possible a tots, perquè, més que obra de l'home és, abans que res, do de Déu, tres vegades sant (conf. Is 6, 3). En la segona lectura l'apòstol sant Joan observa: "Mireu quin amor ens ha tingut el Pare per cridar-nos fills de Déu, perquè ho som!" (1 Jo 3, 1).

Per consegüent, és Déu qui ens ha estimat primer i en Jesús ens ha fet els seus fills adoptius. En la nostra vida tot és del Senyor, del seu amor.

Com quedar indiferents davant un misteri tan gran? Com no respondre a l'amor del Pare celestial amb una vida de fills agraïts? En Crist se'ns va entregar totalment a si mateix, i ens

crida a una relació personal i profunda amb ell.

Per tant, com més imitem Jesús i romanem units a Ell, tant més entrem en el misteri de la santedat divina. Descubrim que som estimats per ell de manera infinita, i això ens impulsa a estimar també nosaltres els nostres germans.

Estimar implica sempre un acte de renúncia a si mateix, "perdre's a si mateix", i precisament així ens fa feliços (Homilia, 1 de novembre de 2006).

Els joves

Els joves volen veure si Déu existeix i què els diu. Per tant, tenen certa disponibilitat, malgrat totes les dificultats d'avui. També tenen entusiasme.

Per tant, hem de fer tot el que es pugui per mantenir viva aquesta

flama que es manifesta a vegades com les Jornades mundials de la joventut. Com fer-ho? És la nostra pregunta comuna. (...)

Em sembla que, sota la coordinació del bisbe, d'una banda, s'ha de trobar el mode d'integrar els joves a la parròquia, a fi que siguin ferment de la vida parroquial; i, d'una altra, trobar per a aquests joves també l'ajuda d'agents extraparroquials. Les dues coses han d'anar juntes.

És precís suggerir als joves que, no sols a la parròquia sinó també en diversos contextos, han d'integrar-se en la vida de la diòcesi, per a després tornar a trobar-se a la parròquia. Per això, cal fomentar totes les iniciatives que vagin en aquest sentit.

Crec que és molt important en l'actualitat l'experiència del voluntariat. És molt important que als joves no sols els quedi l'opció de les discoteques; cal oferir-los

compromisos en què vegin que són necessaris, que poden fer quelcom bo.

En sentir aquest impuls de fer quelcom bo per la humanitat, per algú, per un grup, els joves senten un estímul a comprometre's i troben també la "pista" positiva d'un compromís, d'una ètica cristiana.

Em sembla de gran importància que els joves tinguin realment compromisos, i que en vegin la necessitat. Compromisos que els guiïn pel camí d'un servei positiu per prestar una ajuda inspirada en l'amor de Crist als homes, de manera que ells mateixos cerquin les fonts on poden trobar força i estímul

*(Trobada amb sacerdots,
Castelgandolfo, 31-VIII-06).*

Bon humor

Quin paper exerceix en la vida d'un Papa l'humor i la desimboltura?

Jo no sóc un home a qui se li ocorrin contínuament acudits. Però considero molt important, i diria que també necessari, per al meu ministeri saber veure també l'aspecte divertit de la vida i la seva dimensió alegre, sense prendre's tot de forma tràgica.

Un escriptor va dir que els àngels poden volar perquè no es prenen massa seriosament. I nosaltres potser podríem volar una mica més si no ens donéssim tanta importància.

(Entrevista, Castelgandolfo, 5-VIII-2006).

opusdei.org/ca-ad/article/benet-xvi-parla-als-joves/ (02/04/2026)